

Latexos

Latexos afundidos,
cansadamente, morrendo miudiño,
provocando unha morte lenta,
paseniño.

Tánatos agárdame co reloxo,
a campá soa preto,
pero eu xa estou lonxe.

Xa escorro polas miñas beiras,
escapo, afúndome na terra,
formo un só co chan,
paseniño.

Son inmortal, etéreo,
efémero e translúcido,
existo pouco xa,
por momentos non estou,
son un recordo,
no reflexo da luz,
na ventá, na cociña.